

DRAMATICKÉ STUDIO

ČIN

v P r a z e

Forma, kterou jsou písně skládány, je většinou poetická zkratka, nezřídka čtyřverší nebo jen o málo delší, básnické impresy potřebující jen málo slov, ale při kterých nás napadá, jak výstižně vyjádřil kdosi dojem, jímž působí japonské malby, a kterýžto výrok můžeme přenést i na japonskou poesii. Oni namalují jen kvetoucí haluzku, ale do ní přece celé jaro.

Miroslav Macháček.

K novému uvedení Asagaa

Rok po premii se vracíme...

Tkadlecovo přebásnění Yamada Kahashiovy japonské hry o věčné lásce je radostné echo života, které vítězí i za cenu obětování, obětování z lásky nejmnocnější, z lásky prostého člověka. ASAGAO je kouzlo, Asagao je lahodná hudba, slib života, láska dětí. Asagao nesmí zmrát v monotónosti a přízrakovosti barvy černé a bílé — ale zářit pastelem, svítit jemností japonského

Miroslav BÍLEK
(Komazava)

Deda PAPEŽ
(Ivashiro Takita)

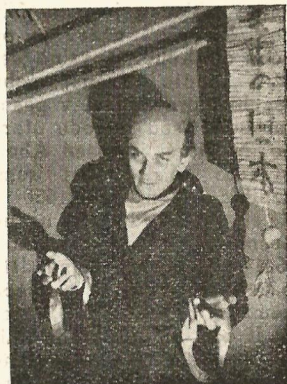

foto Truneček
Zdeněk MALÝ
(Tokuyemon)

hedvábí, ozářeního paprskem z lampionů, doprovázeným lehýnkým šumem dešťů, které svou vláhou probouzejí k novému životu slepý svět, který málem zapomíná, že kromě nenávisti existuje ještě něco — láska.

Technické provedení scény nedovolilo mi uskutečnit původní návrh skleněné stěny, po níž by po celou hru stékaly jemné pramínky vody do reflexu celé palety světél, celé škály barev a duhy melodických tónů vzdálených harf. Náhrada, kterou máme, jest jen odhmotnění, odstup k materiálu ochotnickému souboru přístupnějšímu.

Ale »Asagao« musí zůstat kouzelným snem i tak. Ba naopak, naše Asagao, naše malá divenka, jejíž oči zaslepily slzy velké lásky, musí přesvědčit, musí dokázat, že láska je věčná, nezničitelná a svatá, že není jen slovem, ale skutkem, že není jen snem, ale životem. To spatřuje naše Asagao a přál bych si, abyste to uviděli i všichni vy, kdož budete sedět v našem hledišti. A já věřím, že se budete dívat správně.

Deda Papež.

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Deda Papež

„Čin“
v Praze

ŽENSKÝ KLUB ČESKÝ V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

Neděle 28. března 1943 • Začátek o půl 11.

Miroslav MACHÁČEK

Země Yamato

Pásmo japonské lyriky o 1 dějství. - Režie Deda Papež. - Scéna Otakar Skalský. - Kostýmy Jan Svátek. — Masky J. Čermák.

OSOBY:

Básník Yakamochi Deda Papež

Pro náhlé ochuravění M. Bílka
převzal úlohu Komazavy D. Papež.
Ivashira hraje Jos. Janoušek,
zpěváka Ota Lehner.

Ředitelství.

Praha, 28.3.1943.

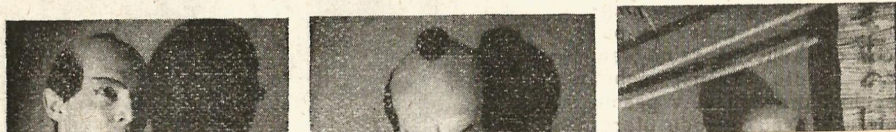
Forma, kterou jsou písňe skládány, je většinou poetická zkratka, nezřídka čtyřverší nebo jen o málo delší, básnické impresy potřebující jen málo slov, ale při kterých nás napadá, jak výstižně vyjádřil kdosi dojem, jímž působí japonské malby, a kterýžto výrok můžeme přenést i na japonskou poesii. Oni namalují jen kvetoucí haluzku, ale do ní přece celé jaro.

Miroslav Macháček.

K novému uvedení Asagaa

Rok po premiéře se vracíme...

Tkadlecovo přebásnění Yamada Kahashiovy japonské hry o věčné lásce je radostné echo života, které vítězí i za cenu obětování, obětování z lásky nejmocnější, z lásky prostého člověka. ASAGAO je kouzlo, Asagao je lahodná hudba, slib života, láska dětí. Asagao nesmí zmírat v monotónosti a přízrakovosti barvy černé a bílé — ale zářit pastelem, svítit jemností japonského

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Dáda Papež

„Čin“
v Praze

ŽENSKÝ KLUB ČESKÝ V PRAZE II., VE SMEČKÁCH 26

Neděle 28. března 1943 • Začátek o půl 11.

Miroslav MACHÁČEK

Země Yamato

Pásmo japonské lyriky o 1 dějství. - Režie Dáda Papež. - Scéna Otakar Skalský. - Kostýmy Jan Svátek. — Masky J. Čermák.

OSOBY:

Básník Yakamochi	Dáda Papež
Opuštěná dívka Li	Věra Opatrná
Nemocný	Miloš Vávra
Milenka	Daňmar Neumannová
Sozo, milenec	Miroslav Macháček
Zpěvák	Miroslav Bílek
Hlas Budhy	Josef Janoušek

Pavel TKADLEC

ASAGAO

Japonský sen o věčné lásce podle hry Yamada Kahashi. — Režie a výprava Dáda Papež. — Kostýmy Svátek. — Masky Jaroslav Čermák.

OSOBY:

Asagao, slepá dívka	Líba Zelenková
Komazava, její milenec	Miroslav Bílek
Tokuyemon, její přítel	Zdeněk Malý
Ivashiro Takita, rytíř	Dáda Papež
Sekisuke	Otakar Skalský

Scénická hudba Ota Lehner

Připravujeme matiné mladých autorů • Jaromír Malý
POTLESK • Režie Miloš Vávra

Vzpomínka na Jana Nerudu

(Co napsala kritika)

Nedělní dopoledne Dramatického Studia »Čin«, věnované Lednově lyrickému pásmu z díla Jana Nerudy, bylo básníkovým portrétem, scénicky vtipně zasazeným výtvarníkem O. Skalským od prosćenia Nerudova kritického trojúhelníku.

Pásmo bylo velmi dovedně upraveno a připraveno. I scénicky bylo šťastně vyřešeno, takže některé výkony zaujaly pečlivým propracováním. Nejzajímavější byla básníkova osoba, kterou ve dvou různých obměnách vytvořil Josef Janoušek. V první části jako mladého a humorného satyrika, zasahujícího též do hry, kdežto v posledním obraze jako kmeta, s výbornou maskou, pozorujícího ve zpětném pohledu postavy svého pozeňnaného díla, z nichž některé byly velmi pečlivě podány K. Broukalem, L. Zelenkovou, D. Papežem, D. Neumannovou a K. Hrubou. Režisér Miloš Vávra splnil svůj úkol svědomitě.

-a., Národní Střed.

Herecky zaujme opět a především L. Zelenková, mladá ochotnice, u které lze mluvit o nesporném talentu. Je-li jí herectví tak palčivou otázkou, jak se dá a má z faktu ochotnického soudit, měla by včas zkusit pracovat na divadle profesionálním. (— To by znamenalo, že ochotnictví má vychovávat profesionály, nebo, že ochotnický soubor nemůže mít kvalitní herce a herečky? — D. Papež, pozn. redakce). Také herectví D. Neumannové je na ochotnický průměr značně vyspělé. I kompilační projev D. Papeže je

jistý v gestu i v hlase. Je pilířem souboru a má také prvky slušného herectví, v němž nenajdeš planého ochotničení. Hlasově zaujal i J. Janoušek.

vlč, České Slovo.

Papež, Zelenková, Neumannová, Broukal a j. snažili se ze všech sil vyladití matiné, které opět jen jasně dokázalo, že nejen lyrika, ale i drobný a k tomu dialogový fejeton jinak vyzní ve vlastní četbě, v recitaci a zcela jinak v divadelním přepisu.

-vjk-, Pražský list.

Svědomitě recitované monology J. Bůžka, D. Papeže, J. Janouška a J. Šindlara mají přiměřené tempo i spád. — Nejlépe odpovídá Nerudovu duchu idylický obrázek »Večerních šplechtů«, kde lyrický dialog Skalského, Vávry, Taškeho a Broukala navozuje náladu červnové noci. Nejednotnost motivů se jeví zejména v cyklu »Srdce světa«. Náhlé přechody od básníkových osobních zážitků k objektivním povídkám jsou však vyrovnávány barvitými výkony L. Zelenkové, M. Vávry, D. Papeže, K. Hrubé a D. Neumannové. Neruda v pojetí Janouškové je tlumočen pietně, byť trochu jednostranně. Vzniklo představení zajímavé, jež udrželo svěží pozornost od prologu až k poslední větě.

hc., Polední list.

fotoarchiv »Činu«
L. ZELENKOVÁ a J. ŠINDLAR
v Lednově pásmu GROŠ CHUDEHO